

Evanghelia zilei de luni: Poarta oilor

Comentariu la Evanghelia de luni din a 4-a săptămână a Paștelui. „Eu sunt poarta; dacă cineva intră prin Mine, va fi mântuit”. Așa cum Păstorul cel Bun Își dă viața pentru turma Sa, tot astfel și fiecare oaie poate ocroti, prin rugăciune și prin exemplul propriu, sfințenia preoților.

Evanghelie (In 10,1-10)

„Adevăr, adevăr vă spun: Cine nu intră în staulul oilor pe poartă, ci sare prin altă parte, acela este un hoț și un tâlhar; dar cel care intră pe

poartă este păstorul oilor. Acestuia paznicul îi deschide și oile ascultă glasul lui; el își cheamă oile pe nume și le conduce afară. Când le-a scos pe toate ale sale, merge înaintea lor, iar oile îl urmează pentru că îi cunosc vocea. Pe un străin nu l-ar urma, ci ar fugi de el, pentru că nu cunosc vocea străinilor”.

Isus spusese această parabolă pentru ei, dar ei nu au înțeles ce înseamnă ceea ce le spunea. Atunci, Isus a zis din nou: „Adevăr, adevăr vă spun: eu sunt poarta oilor. Toți cei care au venit înainte de mine sunt hoți și tâlhari, dar oile nu i-au ascultat. Eu sunt poarta. Dacă cineva intră prin mine, va fi mântuit. Va intra și va ieși și va găsi pășune. Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să ucidă. Eu am venit ca să aibă viață și s-o aibă din belșug”.

Comentariu la Evanghelia zilei de luni

Isus folosește o alegorie bine cunoscută în textele biblice ale Vechiului Testament: imaginea păstorului care își îngrijește turma. Însă, de data aceasta, atrage atenția faptul că, înainte de a Se prezenta ca Bun Păstor, spune despre Sine: „Eu sunt poarta oilor” (v. 7).

Așa cum Dumnezeu a făcut cu poporul lui Israel, tot astfel Se va folosi și în Biserică de „păstori” care să aibă grijă de „turma” lor. Însă le lasă tuturor un lucru clar: numai acela este „păstor bun” care conduce oile spre singura „poartă” care este Cristos. Cel care încearcă să le ducă în altă parte este un impostor de care trebuie să ne ferim, ca să nu avem de suferit, pentru că „cel care nu intră pe poarta staulului oilor, ci urcă pe altă parte, acela este un hoț și un tâlhar” (v. 1).

În mod foarte sugestiv, Isus spune că păstorul rău „urcă” pe altă parte, folosind un verb care evocă acțiunea cuiva care se cațără pentru a ajunge într-un loc unde, în mod legitim, nu ar avea voie. Ne previne astfel asupra pericolului ambițiilor egoiste, al folosirii Bisericii – și chiar al locului pe care îl ocupăm în ea – în interes personal. Profetul Ezechiel denunțase deja în vremea lui comportamentul unor astfel de oameni răi: „Vai de păstorii lui Israel, care se păstoresc pe ei înșiși! Oare nu turma trebuie s-o pască păstorii? Voi mâncați grăsimea, vă îmbrăcați cu lâna, tăiați cele mai grase animale, dar turma n-o păstoriți. Pe cele slabe nu le-ați întărit, pe cele bolnave nu le-ați vindecat, pe cele rănite nu le-ați pansat, pe cele rătăcite nu le-ați adunat, pe cele pierdute nu le-ați căutat” (Ez 34,2-4).

Papa Benedict al XVI-lea, într-o omilie rostită în 2009 la deschiderea

Anului Preoțesc, spunea: „Cum să uităm că nimic nu face Biserica, Trupul lui Cristos, să sufere mai mult decât păcatele păstorilor săi, mai ales ale celor care devin «hoți de oi», fie pentru că le abat cu doctrinele lor personale, fie pentru că le leagă cu lanțuri de păcat și de moarte? Și nouă, dragi preoți, ni se adresează apelul la convertire și la recurgerea la Milostivirea divină; de asemenea, trebuie să înălțăm cu umilință o rugăciune stăruitoare și neîncetată către Inima lui Isus, ca să ne ferească de pericolul teribil de a face rău celor pe care trebuie să-i mântuim”[1]. De aceea, importanța ca toți să ne rugăm pentru sfințenia preoților și ca niciodată să nu lipsească păstorii buni în Biserică.

La rândul Său, „Cristos, Păstorul cel Bun, a devenit poarta mântuirii omenirii, pentru că și-a dat viața pentru oile Sale. Isus, păstor bun și poartă a oilor, este un conducător a

cărui autoritate se exprimă prin slujire, un conducător care, pentru a conduce, își dă viața și nu le cere altora să și-o sacrifice. De un astfel de conducător putem avea încredere – spunea Papa Francisc – precum oile care ascultă glasul păstorului lor, pentru că știu că, împreună cu el, merg spre pășuni bune și îmbelșugate. Le e suficient un semn, un apel, și ele îl urmează, ascultă, pornesc la drum călăuzite de vocea celui pe care o aud ca pe o prezență prietenoasă, puternică și blândă în același timp, care călăuzește, ocrotește, mângâie și vindecă”[2].

Păstorul bun este cel care, după exemplul lui Cristos, se știe în slujba celorlalți, fără a căuta nimic pentru sine. „Îngăduiți-mi un sfat – propune Sfântul Josemaría: dacă vreodată pierdeți claritatea luminii, recurgeți întotdeauna la păstorul cel bun. Cine este păstorul cel bun? Cel care intră pe poarta fidelității față de

învățătura Bisericii; cel care nu se comportă ca mercenarul care, văzând lupul venind, părăsește oile și fuge, iar lupul le răpește și risipește turma. Luați aminte că cuvântul divin nu este de prisos; iar insistența lui Cristos – nu vedeți cu câtă afecțiune vorbește despre păstori și oi, despre staul și turmă? – este o demonstrație practică a nevoii unui bun îndrumător pentru sufletul nostru”[3].

[1] Benedict al XVI-lea, *Omilie la a doua Vesperă a Sfintei Inimi a lui Isus*, vineri, 19 iunie 2009.

[2] Papa Francisc, *Regina coeli* 7 mai 2017.

[3] Sf. Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 34.

Francisco Varo // Leo Foureaux
Unsplash

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/gospel/
evanghelia-zilei-de-luni-poarta-oilor/](https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-luni-poarta-oilor/)
(04.03.2026)